

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirii No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Așteptarea.

Așteptăm venirea Mântuitorului. Mesia vine, ca să ne desrobească din legăturile păcatului. Va veni la toți, căci toți suntem chemați la cina cea mare. Va veni la toți cari suntem oameni bună învoire. Și bună voință este în noi toți. Poate ascuns oareunde, învălătit în norul umbrelor tenebroase. Numai trebuie să o căutăm. Să o căutăm cu lumina Evangheliei în mâinile și inimile noastre.

Cu ajutorul lui Dumnezeu vine momentul prielnic, când putem să luminăm și cel mai ascuns colț al celui mai întunecat suflet.

Să căutăm bunăvoința în noi și în alții! Căci trebuie să se împlinescă prima vestire a Evangheliei: *Și pe pământ pace între oamenii de bunăînvoire.*

Glasul arămiu al clopotelor, melodia tristă a cântărilor noastre se plâng: nu este pace pe pământ. Nu este pace între oameni, în suflete, în întreaga societate. Sufletul nostru neliniștit, inima noastră sbuciumată, sguđuirile sociale, nereușita atâtor pacte, conferințele statelor despre aceasta ne povestesc.

Dă-ne Doamne pace!

Aceasta este rugăciunea tainică a sufletelor suferinde, suspinul dureros și mut a lumilor.

Din om, din inima lui strigă glasul durerii rugătoare. Multe pătimiri, sguđuiri istorice, amenințări întunecate ne lovesc. Sufletele au lăncezit, s'au îmbolnăvit. Nu-și pot recâștiga conștiința lor proprie. Foarte mulți au înmormântat bunăvoința. Inzădar caută echilibrul, pacea și fericirea sufletului. Nici putere nu mai au, ca să le regăsească.

Atâtea suferințe au făcut, că omul se deșteaptă, se prezintă deja puterea bunăvoinței care se deșteaptă. Caută pacea, ca să se vindece și să înceapă o nouă viață.

Pentru pace este necesară bunăvoință. Pentru pacea bunăvoitoare bunăvoință sașnică.

Cina cea mare — fructul păcii lui Hristos este gata. Suntem chemați sau dacă nu am simțit încă chemarea vom fi chemați, să așteptăm cum se cuvine pe Acela, care de grabă vine, ca să ne conducă la masa fericirii. Ca să vină la noi trebuie să-L căutăm. Și-L vom găsi dacă vom lăsa, ca să înflorească în noi mlădițele tinere ale pomului vieții, cele mai frumoase flori ale lumii bogate a Evangheliei: *Pacea și bunăvoința.*

Titu Berinde.

Familia și religia.

Există pe terenul social o instituție, care după religie este cea mai frumoasă, cea mai atrăgătoare, cea mai iubită dintre toate, o instituție, care este indispensabilă în progresul social, căci ea este razimul natural al acestui progres. O instituție pe care însuși Dumnezeu a creat-o, făcându-o baza edificiului societății. Această frumoasă și atrăgătoare instituție este familia. În multe privințe familia este superioară societății, ba chiar patriei, căci fără ea, aceasta s'ar nărui.

Mulți însă nu vor să înțeleagă acest adevăr. Mai ales sistemele actuale sociale moderne, nici nu vor să vorbească de familie. Deși ea este al doilea suflet al societății. Deci e greșit principiul, care recunoaște numai individul și națiunea. Între individ și națiune trebuie să încadrăm familia, ca factor principal al comunității omenești. Dacă fericirea unui individ, sau a națiunii se bazează pe moralitate la fel și familia are nevoie de religie, ba chiar ea este adevărata ei bază. Familia fără Dumnezeu prezintă un tablou mult mai detestabil, decât individul necredincios.

Familia este o instituție bilaterală: și dumnezeiască și omenească. Dzeu însuși a întemeiat-o, prin cuvintele divine: „nu este bine omului să fie singur, să-i facem ajutor asemenea lui.”

Ca atare n'ar fi permis să se bazeze la formarea ei pe

interese de vânzare și cumpărare. Alfel ajungem la potopul atâtor căsnicii nefericite și ușurate divorturi. Deci fata și nu banii, trebuie cerută în căsătorie! Baza căsătoriei trebuie să fie iubirea desinteresată, curată și sfințită prin religiozitate, punctul ei de plecare să fie morală creștină. Și păgânii aveau altarul și vatra familiară aproape una de alta. „Pro aris et focus” spuneau ei. Durete azi nu se prea aude decât „Pro focus”, a căror grave consecințe se resimt în decadența psihică și morală familiară. Dacă despărțim căsnicia de Dumnezeu și religie și rămânem numai cu iubirea sensuală și irațională, deci cu familia ca instituție pur omenească, căsătoria n'are nici o valoare, nu e durabilă, nu este puternică. Cu asemenea căsnicii, durere, ne întâlnim desul de des. Experiența zilnică ne arată că de multe ori cea mai mică decepție între soți, duce la indiferență, diverse reproșuri, ba și la teribile scene familiare, cari toate se revarsă și asupra educației copiilor din aceea familie. Cea mai infocată dragoste fără religie, poate și ea repede trece în indiferență ba chiar în ură. Cum am putea atunci vorbi de diversele sacrificii, pe cari soții reciproc trebuie să le aducă unul pentru celălalt, dar mai cu seamă față de copiii lor. Căci la o căsnicie și familie durabilă se cer și mari sacrificii, pe cari numai darul divin le face posibile. Se

întâmplă des, că pe lângă toată grija, ce se depune în educație unor copii, să se ridice la suprafață chiar mai târziu în etalea adolescenței unele aptitudini sau vicii moștenite. Cum le vor ștârpi părinții, când de cele mai multeori pedepsele corporale și injuriile brutale au direct consecințe dezastruoase; pânăcând o observație binevoitoare, un indemn stăruitor către o viață curată, pioasă prin fierbinți murmure de rugă caldă către Atotștiutorul — servite prin exemplul părinților lor — dovedesc rezultate absolut pozitive.

Pânăcând părinții nu cred în Dumnezeu și nemurirea sufletului, atât ei cât și copiii lor, sunt considerați, ca simplă materie păcătoasă — carne și sânge animalic — deci sufletul lor la ce ar mai reclama oarecare atenție!

Ceva îngrozitor! Copii acestor părinți, de regulă nu se interesează de ei la neputincioasa lor bătrânețe, sunt deci dușmanii, rușinea și pedeapsa naturală a părinților criminali, cari vor să întemeze familii fără căldura religiei!

Viața tinerilor spartani depindea de tatăl lor, dacă tata de azi nu se îngrijește să picure în inima copilului său stropii virtuții și ai cinstei, copiii lui sigur vor pieri.

Pe vremuri, când credința și religia dominau în familie, fiecare tată era și preotul familiei lui, azi mulți, foarte mulți, sunt — durere — demonii familiei lor.

„Iar mama?”

Dumnezeu nici n'a creat ceva mai frumos, mai drag, mai atrăgător, mai dulce și sfânt, ca inima unei mame, în care tronează iubirea, bunătatea, dreptatea, abnegația și spiritul de jertfă! Dacă ea este religioasă, e farmecul, ingerul păzitor al familiei ei; dar o mamă ateistă este dezastrul soțului și al copiilor ei! — Mare adevăr zic: acel bărbat, care este cauza ateismului soției sale și al mamei copiilor lui, singur se îngroapă sub ruinile aceluiaș templu, a cărui dărâmare a mijlocit-o voluntar!

Mi-e groază să zugrăvesc, tabloul unei familii fără religie! Părinții și soții își trăiesc viața în afară de familia lor, copiii sunt necuvâncioși, nerecunosători, direct crescuți fără simțul datoriei, doresc moarte părinților lor, dacă Dumnezeu le hărăzește viață lungă! — Pânăcând la pagina familiei unde domnește religia, tabloul e fermecător!

Acolo soț și soție se stimează și iubesc reciproc, aducând chiar jertfe silindu-se să-și fericească copiii. În această familie domnește Isus Domnul, El e îndrumătorul, El e dragostea, El e speranța, El e mângăierea tuturor!

Numai prin religie se poate crea deci idealul familiei, adevărat fericele!

Să ne îngrijim, ca familia noastră să reoglindască paradisul pe pământ!

Flora dr. Juga.

Sf. Mica Tereza de Pruncul Isus.

Stăpânirea de sine.

A te stăpâni! Te gândești câteodată la câte un elev care scrie la masa încărcată cu cărți, cu dicționare. E zi de vară. Pe fereastra larg deschisă intră zvonurile primăverii. Azurul cerului intră în valuri scânteietoare aducând ciripit de păsărele, fluturi, miresme. Toate îl îmbie pe copil la joacă, la hoinărit. Dar copilul acela își trece o mână peste ochi... și se înverșunează la lucru. Dacă va lăsa lucrul pe diseară, nu se va mai alege nimic: diseară nu va avea liniștea necesară lucrului lui, toți ai casei vor povesti, vor sta de vorbă... Apoi lumina lămpii va lumina până târziu? Fi-va el tot atât de treaz la minte? Întrebări pe cari copilul le soluționează printr'o muncă tot mai înțejită. *Iată stăpânirea de sine!*

Iar când te uiți în viață, câte fapte chinuite nu vezi? Sunt oameni pe care îi dor gândurile când se privesc pe ei înșiși, când se gândesc la ce au înfăptuit din ființa lor și ce au dorit să înfăptuiască. De ce? Dorința au avut-o, idealul a strălucit pe orizontul vieții lor. N'au știut să voiască; n'au știut să asculte, să se umilească, să renunțe la imbierea deșarte, la chemările lumii, la chemările trupului, la lene, la visare fără rost, la tovarășii răi. Au trăit fără să vadă nimic în afară de clipa existenței lor, fără să întrevadă veșnicia; s'au tăntit dela o zi la alta, sfâșii-

du-și trupul și sufletul în toți mărăcinii drumurilor... Au putut să se desăvârșească și nu s'au desăvârșit, au putut să fie oameni și n'au fost.

Nu te poți deprinde a te stăpâni decât din copilărie, decât din tinerețe când dau toți vlăstarii. Te-ai putut înfrâna la tinerețe, ai rămas stăpânul vieții tale întregi, căci după vremea tinereții urmează nenumăratele secerișuri: ce ai sămănat aceea culegi toată viața.

Fericit părintele care reușește să dea copilului bune deprinderi; fericit tinărul care reușește să le capete, să-și dobândească stăpânirea de sine, să-și înfrâneze pornirile arzătoare și vremelnice.

Ea însăși, Sf. Mica Tereza, în dragostea ei de desăvârșire s'a sforțat să dobândească stăpânirea de sine.

„Aș fi putut, zice dânsa, să ajung la *perderea mea eternă*,“ dar neconținut și-a avut ochii țintă asupra părinților, reprezentanții lui Dumnezeu și ceea ce nu le plăcea lor nu mai apărea în deprinderile ei, repede rușinându-se, părându-i rău, mărturisindu-și greșala și cerând iertare și mereu stăruind pe calea desăvârșirii.

„Într'o Duminică, Mica Tereza s'a dus în plimbare pe câmp. Ce flori n'a cules! Părăluțe, maci, albăstrițe, spice de aur; de abia pășia aducându-le acasă; nu mai putea de bucurie și se pregătea să le facă buchete, cu anumite destinații — urmăriindu și propria-i fantazie, când iată că mama îi cere flori pentru altarul ei...

Și mica Tereza i le dădu rând pe rând pe toate fără să arate nici o părere de rău deși inima îi era în lacrimi; numai Celina care o cunoștea putea să-și dea seama. Totuș Celina o întrebă cum de a putut să renunțe la toate florile și atunci sf. mica Tereza îi incredințează taina: *nenumăratele ei înfrânări anterioare (la grosse pratique)* Ea se exercitase în dobândirea obiceiului acestuia de a ceda totdeauna fără să se tânguiască, fără să ceară ceva, chiar din primul moment al trezirei rațiunii. (Carbonel)

Cine îi cunoaște amănuntele vieții ei de copil, știe cât de spontană și de învăpăiată și de mândră era!

Totuș ea și-a edificat singură personalitatea mulțumită dragostei de părinți și dragostei de Dumnezeu.

O. C.

Conferințele cu tablouri proiectate ale Agru-lui din Sighet continuă în fiecare Duminică în sala cea mare a Primăriei. În 9 Decembrie a ținut conferință Dșoara *Dr. Irina Berinde*, despre Biserica sf. Petru, iar Duminica următoare *păr. Titu Berinde*, va vorbi despre: Creștinismul și alte religii. Frumosele tablouri atrag mulțime mare.

Ziua sfântului Nicolae a reușit în mod neașteptat în Sighet, — în ce privește latura morală. La chemarea conducerii Agru-lui s'au mărturisit și cuminecat 703 credincioși, aplicând aceste cuminecări pentru bunul mers al Agrului.

Colindă.

Mărire lui Dumnezeu.*)

Mărire lui Dumnezeu,
Marelui Archireu.

Ca să naște azi Hristos,
Întru a lui Adam folos.

Dumnezeu adevărat } bis.
Mielușel nevinovat }

Magilor călătoriți,
Pe Hristos îl dăruți.
Păstorilor fluerăți,
Cântare nouă cântați.
Și cântați cu îngerii, } bis.
Și cu toți arhanghelii }

Piatra Moisi a lovit,
Și apă a izvorit.
Piatra 'n munte s'a tăiat,
Pe popor l-a adăpat.
Viață nouă au primit, } bis.
Și cu toți s'au veselit. }

Astăzi ni s'a împlinit,
Cum prorocii au vestit.
Că Maria a născut,
Pe cel fără de 'nceput.
Toate astăzi dănuiesc } bis.
Și oamenii prăznuesc. }

*) Această colindă este pusă pe note pentru cor și se află la Dnul NEGREA GHEORGHE învățător Sighet.

POȘTA RED. — Agru Firiza, Seini, Ciocârlău. În numărul viitor. — Bodnar Bărsana: În numărul viitor.

Calendar săptămânal.

16—22 Decembrie 1934.

16. Duminica XVI d. In. sf. Cruci
Ap. Col. 3, 4. Ev. Luca 14, 16—24
Prof Angheu 600 în. de Hr.
17. Luni Prof. Daniil
18. Marții M. Sevastian
19. Mercuri M. Bonifaciu
20. Joi M. Ignațiu † 107
21. Vineri M. Iuliana
22. Sâmbătă M. Anastasia.

Ev. LUCA 14

16. Iară el i-a zis lui: „un om oarecare a făcut cină mare și a chemat pe mulți.

17. Și a trimis pe sluga sa la ceasul cini să zică celor chemați: veniți, căci iată gata sunt toate.

18. Și au început toți într'un chip a se lăpăda. Cel dintâiu a zis: moșie am cumpărat, și-mi caută să merg să o văz: rogu-te să mă ierți.

19. Și altul a zis: cinci părechi de boi am cumpărat, și voi merge să-i încerc: rogu-te să mă ierți.

20. Și altul a zis: m'am însurat și pentru aceea nu pot veni.”

Iară tu, iubite cetitorule, în ce chip te lapezi și pentru ce nu urmezi chemării? Iești doară și tu chemat și ca catolic și ca agrist!